

Λόγοι Θεάτρου [22- 28 Φεβρουαρίου 2018]

www.rejected.gr/subs/we_like/logoi-theatrou/logoi-theatrou-2202.html

Ο "Αφέντης και Δούλος" του Τολστόι, με τον Δημήτρη Λιγνάδη και το Γιώργο Νανούρη, σε σκηνοθεσία του δεύτερου, επιστρέφει για τρεις μέρες στη Θεσσαλονίκη. 9, 10 και 11 Μάρτη στο θέατρο ΑΘΗΝΑΙΟΝ. Από την άλλη, "ο Γάμος της Μαρίας Μπράουν" του Ράινερ Βέρνερ Φασμπίντερ, σε σκηνοθεσία Γιώργου Σκευα, με τη Λένα Παπαληγούρα στον ομώνυμο ρόλο και ένα θίασο καλών ηθοποιών, όπως ο Γιάννης Νταλιάνης, η Βαγγελιώ Ανδρεαδάκη, ο Νίκος Γεωργάκης, ο Γιώργος Συμεωνίδης, ο Μάξιμος Μουμούρης παρουσιάζεται με επιτυχία φέτος, στο θέατρο της οδού Κυκλάδων, στην Αθήνα. Η καλή έκβαση οδήγησε τους συντελεστές του έργου στην απόφαση, να ανεβάσουν την παράσταση και στη Θεσσαλονίκη, σε κεντρικό θέατρο της πόλης, για ελάχιστες νύχτες, αυτή την άνοιξη.

κείμενο | γιώργος παπανικολάου */* φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης */* επιμέλεια | *ιάκωβος καγκελίδης*

... και ποιος σου είπε ότι το "πάρτι" στο θέατρο σταματά;



Η Θέμις Μαρσέλλου έβαλε υπογραφή στο μιούζικαλ "Mamma Mia" και ένας θίασος που παίζει, χορεύει, τραγουδά και δεν γίνεται να μην σε ξεσηκώσει με το κέφι του, την ενέργεια, και (εννοείται) τα τραγούδια του! Μπρίο, νάζι, νησί, γάμος, γιορτή, χαμένοι έρωτες σε χρόνια, και η πρώτη αγάπη, με τις "μεγαλοκοπέλες" από κοντά, σου υπενθυμίζει την αθωότητα των νεανικών σου χρόνων. Με όσο χάλια διάθεση και να πας να το δεις, θα σου την αλλάξει. Ειδάλλως, "ζήτα πίσω τα λεφτά σου", με τουπέ και νεύρα, που δεν πέρασες καλά στο "πάρτι"!

...και ποιος σου είπε ότι ο έρωτας δεν βγάζει τα εσώψυχα του;



Έρωτας, συγκατάθεση, νερό στο κρασί, μπίρι-μπίρι, σιωπή, σώματα που κινούνται, βλέμματα που μιλάνε παραπάνω από τα στόματα. Ένα γλωσσόφιλο στο "μαύρο σκηνικό" των ανθρώπινων σχέσεων. Για όλο το Φλεβάρη, ο Νίκος Βατικιώτης και ο Νίκος Τσολερίδης συνεχίζουν να κερδίζουν "πόντους" με τις ερμηνείες τους στο έργο της Νίνας Ράπη, που σκηνοθέτησε ο Αλέξανδρος Μιχαήλ. Από δίπλα τους, η Μελίνα Γαρμπή και η Χριστίνα Γυφτάκη, θηλυκά των "θέλω" και του "αναζητώ", διεκδικούν την λύση στην νορμάλ βίωση του έρωτα. Εσύ την ξέρεις;

...και ποιος σου είπε ότι δεν υπάρχει η πρόταση γι αυτή την εβδομάδα;



"Κάτω η αγάπη σας, κάτω η Τέχνη σας, κάτω το σύστημά σας, κάτω η θρησκείας σας". Ο Βλαδίμηρος Μαγιακόφσκι λες και ήρθε από το μέλλον, να ζήσει στο παρελθόν. Και "η ιστορία του Β.Μ." μια παράσταση που βαφτίστηκε "δράση" να κυκλοφορεί από το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης μέχρι τη Casa Bianca. Και από το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο μέχρι τη "Ζώγια", να σου ψιθυρίζει στο αυτί πως το θέατρο πρέπει να προχωρά. Με τα χίλια. Εύσημα στην Ελεάνα Τσίχλη και στον Γιώργο Νούση. Και ο τελευταίος μαζί με τρεις νέους ηθοποιούς βάζουν πυγμή και ουσία στις λέξεις, την πορεία του ανθρώπου με τη κίτρινη μπλούζα και η παράσταση σε ταξιδεύει. Παντού. Κάθε λεπτό. Συνέχεια.

Τελειώνοντας, ρώτησα έναν από τους -μετρημένους στο ένα χέρι- καλύτερους μουσικούς (και) για το θέατρο στην Ελλάδα -αδιαμφισβήτητα- κορυφαίο στη Θεσσαλονίκη, τον Μάνο Μυλωνάκη, τι τον γοητεύει και τι τον δυσκολεύει στην δημιουργία μουσικής για το θέατρο, γενικά, αλλά και ειδικά φέτος που καταπιάστηκε με την "Πράσινη Γάτα" (που παρουσιάστηκε την προηγούμενη εβδομάδα στο "Labattoir"), και το "Περιμένοντας τον Γκοντό" (που παρουσιάζεται μέχρι 1 Απρίλη στο Βασιλικό Θέατρο) κι εκείνος απάντησε...



"Το να γράφεις μουσική για το θέατρο είναι μια συναρπαστική διαδικασία. Συνήθως, προσχεδιάζεις ένα από τα συστατικά μιας εμπειρίας η οποία δεν υπάρχει, αλλά δημιουργείται κάθε φορά ζωντανά στον τρισδιάστατο χώρο του θεάτρου. Οφείλεις, με αυτή την έννοια, να δημιουργείς κάτι που αξιοποιεί το συγκεκριμένο χώρο και την ακουστική του, ιδεατά, ακόμη και σε επίπεδο σύνθεσης. Δηλαδή, να επιλέξεις τα κατάλληλα ηχοχρώματα, όχι μόνο βάσει της οδηγίας του έργου ή του σκηνοθέτη, αλλά βάσει της οδηγίας που υπαγορεύει ο συγκεκριμένος χώρος, η αίθουσα. Αυτό μου φαίνεται εξαιρετικά γοητευτικό σαν διαδικασία, αλλά και υπερβολικά δύσκολο όταν ο χώρος των προβών είναι άλλος ή έχει τελείως διαφορετική τεχνική υποδομή, γεωμετρία ή ακουστική από τον χώρο που πρόκειται να ανέβει η παράσταση.

Τόσο στην "Πράσινη Γάτα", όσο και στο "Περιμένοντας το Γκοντό" που είναι και οι πιο πρόσφατες μουσικές δουλειές μου για το θέατρο, είχα την τύχη να δουλεύω στο χώρο των παραστάσεων αρκετές μέρες πριν την πρεμιέρα. Σε πολλές περιπτώσεις, κλήθηκα να δημιουργήσω ηχοτοπία, ηχητικά σκηνικά δηλαδή, που άλλοτε συνδράμουν στη "μεταφορά" του χώρου, άλλοτε στην αλλοίωση του χρόνου, άλλοτε μπορεί να δίνουν στοιχεία για την προέλευση κάποιου χαρακτήρα, άλλοτε να προοικονομούν ή να υπονομεύουν τη δράση και άλλοτε να υπογραμμίζουν ένα συναίσθημα... του συγγραφέα, του σκηνοθέτη ή και δικό μου. Η δουλειά μέσα σ'ένα τέτοιο ανοιχτό πλαίσιο μπορεί να ακροβατεί στο όριο μεταξύ της απόλυτης καλλιτεχνικής ελευθερίας και μιας τεράστιας ευθύνης, ειδικά σε κλασικά έργα-όπως του Μπέκετ. Όταν όμως, βλέπεις έναν πειραματισμό σου να πετυχαίνει, όταν νιώθεις την εμπιστοσύνη των συνεργατών σου, όταν όλα τα συστατικά σιγά-σιγά συντίθενται λειτουργικά μπροστά στα μάτια σου στην πρεμιέρα, το ταξίδι από μόνο του αξίζει πολλά"...

κείμενο | γιώργος παπανικολάου
φωτογραφίες | λευτέρης τσινάρης
επιμέλεια | ιάκωβος καγκελίδης